MIRON SCOROBETE
COMOARA
DIN
PEŞTERA
SCHELETELOR
61
CLUBUL TEMERARILOR

MIRON SCOROBETE
COMOARA DIN PEŞTERA SCHELETELOR - I

61

Colectia
CLUBUL TEMERARILOR
1969
Bucureşti
EDITURA TINERETULUI

Redactor: DOMIŢIAN CESEREANU
Tehnoredactor: GABRIELA ILIOPOLOS
Coperta de I0NESCU DUMITRU

PROLOG

Jurămîntul celor doi căutători de comori s-a desfăşurat, aşa cum se cuvine în cazul unei adevărate aventuri, într-o seară stranie, aproape sîngeroasă, pe malul mării.

Momentul acesta solemn, îndelung şi minuţios pregătit, trebuia să se petreacă în taină, deci seara; înainte de schimbarea timpului, adică atunci cînd, cu toată liniştea din aer, marea începe să se frămînte, să se izbească de ţărm, cu acele răbufniri amarnice, prevestitoare de mari încordări şi, poate, de nenorociri; mai trebuia să se întîmple la apariţia lunii pline, după mersul străvechilor şi mereu verificatelor ritualuri, pentru ca expediţia ce se punea la cale să se împlinească după meritul eroilor şi aşteptarea cititorului.

Marea era la doi paşi, adică începea la doi paşi, de unde se desfăşura la nesfîrşit; stînci existau, sure, înecate de muşchi şi alge, îndeplinind deci toate condiţiile ca să fie martorele mute ale unui jurămînt cutremurător; luna îşi urma şi ea destinul, cînd mai subţire, cînd mai dezvoltată, cînd de-a dreptul plină. S-ar putea crede de aici că, în aceste condiţii, nimic mai uşor nu poate fi imaginat decît un jurămînt. Cine a urmărit însă cu un cît de mic interes, mersul oricărei aventuri, cunoaşte adevărul elementar că personajelor, îndeosebi celor principale, li se ridică în cale obstacole de netrecut care cu orice risc şi cu oricît sacrificiu se cer învinse.

Şi situaţia în cazul de faţă nu era de loc altfel.

S-au ivit greutăţi, dar au fost învinse.

N-au lipsit piedicile cele mai diabolice pe care o imaginaţie înfierbîntată le poate ticlui, dar au fost făcute praf şi pulbere.

Şi solemnul, mult aşteptatul, emoţionantul jurămînt s-a săvîrşit.

— Noi, Jerry şi Tino, ne legăm să facem tot ce e omeneşte posibil să scoatem la lumina zilei comoara!...

Marea vuia lovindu-se bezmetică de stînci.

Cuţitele s-au încrucişat, lucind sinistru în noaptea care se lăsa mistuitoare.

Am stingheri fiinţa sacră a acestei atît de rîvnite clipe dacă am venit cu precizarea că cele două arme tăioase nu erau decît nişte amărîte cuţite de bucătărie, obţinute după lungi

parlamentari şi în schimbul unui preţios amanet de la colegul de serviciu. Vom prefera să reţinem doar sclipătul lor misterios în noaptea mistuitoare care se lăsa.

— Sînt îngrijorat, îngăimă cel care din acest moment se va numi Jerry, că luna plină încă nu a apărut...

— Eşti un novice, şopti cel care pînă la sfîrşitul acestor pagini va purta numele de Tino. Răsăriturile de lună, ca şi de soare, la mare sînt nişte preţioase rarităţi. Deasupra imenselor ape pluteşte o ceaţă înfiorătoare şi rar se întîmplă ca cineva să vadă astrele ridicîndu-se direct de sub linia orizontului. Te asigur că luna se află acolo în zona mai luminoasă a acelor aburi denşi, după cum îţi pot dovedi că satelitul nostru natural se desfată în faza sa cea mai rotundă. Valoroasa mea agendă o consemnează, iar dacă pagina tipărită prezintă privirii tale îndoieli, în cel mult zece minute adevărul ţi se va dezvălui în toată măreţia lui pe cale naturală.

— E de prisos, Tino, să încerci a mă convinge. Cuvîntul tău e cel mai de netăgăduit argument. Mai ales că am jurat. Iar acum cred că e timpul să ne întoarcem în mijlocul prietenilor noştri...

—...pentru care taina noastră va rămîne pururi o taină. Şi să predăm cuţitele.

Cel care va purta cu cinste numele de Jerry era subţiratic, blond spălăcit şi vag pistruiat, aşa cum trebuie să arate un anglo-saxon botezat astfel. Tino se prezenta mai scund, negricios, cu ochi adînci şi scăpărători, putînd fi luat, la nevoie, drept un focos meridional de gintă latina. Numele lor adevărate nu interesează, din moment ce pe tot parcursul nemaipomenitei lor aventuri se vor striga unul pe celălalt Jerry şi Tino. După cum nu contează clasa în care figurau din moment ce toată acţiunea ce va urma se va consuma în timpul vacanţei mari. Erau destul de mici pentru a crede în existenţa comorilor ascunse în împrejurări misterioase şi, n-aveţi nici o grijă, destul de mari ca îndrăzneala lor să nu cunoască margini.

Se găseau la mare într-o tabără şcolărească. Tino era bucureştean, iar Jerry descendent dintr-un îndepărtat orăşel de provincie ale cărui prăfoase străzi erau vegheate de lanţul impunător al munţilor Retezat. Litoralul trecea drept leagănul indestructibilei lor prietenii. În seara memorabilului jurămînt, seară care provocase atît de agitate îngrijorări zile la rînd,

fuseseră scoşi, cu tot colectivul, pe ţărm să urmărească poziţia unor îndepărtate constelaţii. Înţelege oricine că, altfel, prezenţa lor noaptea, în preajma valurilor spumegînde, sfărîmate de stînci ar fi fost de-a dreptul imposibilă. Dar cum destinul îşi are partea lui în aranjarea lucrurilor, cei doi temerari exploratori au profitat de ieşirea grupului amator de amănunte astronomice, s-au furişat în pasajul stîncilor şi şi-au îndeplinit fenomenalul jurămînt. Ca peste cîteva clipe să se afle cu cele mai nepăsătoare figuri în hărmălaia colegilor lor care nici n-au apucat să le semnaleze fulgerătoarea absenţă.

Cam acestea sînt datele ce pot fi stabilite în legătură cu cei doi viitori eroi. Date sumare, e adevărat, dar nepreţuite atunci cînd e vorba de personajele unei mai mult decît palpitante povestiri.

1

După o zi bună de mers, copiii începeau să simtă oboseala.

— Aş îndrăzni să te întreb, bunule Tino, cum te mai simţi, spuse Jerry. Răspunsul nu e obligatoriu pentru că îl bănuiesc.

— Recomandabil e să nu pui niciodată întrebări de prisos celui aflat în suferinţă, zise în loc de răspuns celălalt. Mai ales cînd soarta ta nu e cu nimic diferită de a lui.

— Poate, te bate gîndul unei, e drept, nu prea glorioase, dar sănătoase retrageri...

Tino tăcu. Începea să se însereze şi ochii lui negri se confundau tot mai mult cu întunericul. Profită de această împrejurare ce-l avantaja şi nu şi-i întoarse spre prietenul care nu găsea altceva mai bun de făcut decît să-l plictisească periodic cu întrebări nelalocul lor.

Pistruiatul Jerry interpretă această tăcere în felul său, cum că Tino s-ar putea gîndi într-adevăr la o întoarcere prematură, lăsînd toată expediţia baltă, înainte de a stabili măcar cu mare aproximaţie locul fantomaticei comori. Vru să se convingă dacă presupunerea lui e justificată.

— În gara Subcetate, în timp ce mă îngrijeam de depunerea bagajelor, tu ţi-ai aruncat cu un oarecare interes privirea pe tăbliţa cu mersul trenurilor. Nu era un amănunt care să scape ochiului meu iscoditor. Figura acolo şi acceleratul ce te-ar putea depune în Gara de Nord. Ai reţinut poate şi ora plecării.

Tino se încăpăţîna să nu răspundă provocării.

— La urma urmei, dacă ţii neapărat, vei avea în mine un credincios şi sentimental tovarăş care să te conducă la gară. Trenul va fluiera: uuuuuu... uuuuu!... batista mea va fîlfîi de zor... Mă voi forţa să emit şi cîteva lacrimi. Iar, peste o săptămînă, un poştaş neştiutor îţi va înmîna o depeşă din partea vechiului tău amic părăsit. Retras într-un ungher nebănuit de nimeni, să zicem în pod, dacă pe strada Arlechinilor casele vor fi avînd pod, între păianjeni bătrîni, vei deschide acel plic. O slabă rază de lumină, pătrunsă prin spărtura unei ţigle, va cădea pieziş pe o hartă abia trasată în fuga creionului, dar cu numirile geografice necesare. False toate, bineînţeles, cu punctele cardinale deplasate cu cîteva grade. Un triunghi roşu va fi însoţit de următoarea explicaţie lapidară: în acest loc a zăcut de veacuri un nepreţuit tezaur pînă în ziua cînd a călcat aici

neînfricatul explorator Jerry. O lacrimă va aluneca atunci de pe smolitul tău obraz în centrul triunghiului, o lacrimă mai amară decît toate cele vărsate de mine la plecarea ta în gara Subcetate. Pentru că celor fricoşi nu li-i dat niciodată să se bucure de beţia izbînzii.

— Taci, blestematule! răcni în cele din urmă Tino. Nici o secundă nu m-am gîndit la întoarcere. Ce mă frămîntă e cum punem mai repede mîna pe valoroasa ascunzătoare. Nu mă gîndesc decît la ziua cînd vom desena împreună mult-visatul triunghi roşu care văd că ştii ce însemnează. Şi te avertizez că pe strada Arlechinilor, părăsită de mine de dragul aventurii, casele nu-s acoperite cu ţiglă.

Răspunsul din partea lui Jerry fu un pumn plasat cu entuziasm amicului său. După care roşcovanul îl prinse pe scundul Tino în braţe, îl răsuci de cîteva ori şi de bucurie se prăbuşiră amîndoi la pămînt.

— Aşa te vreau! exclamă Jerry. Te-am pus la încercare, dar văd că n-am pe cine. Eşti un adevărat erou de roman, demn să trasezi una din laturile triunghiului roşu.

— Eu, drept să spun, mă temeam de tine că vei da bir cu fugiţii. Mă temeam că bietul nostru jurămînt rostit în vuietul valurilor se va risipi în vînt. Observ, spre fericirea noastră, că m-am înşelat. Merită să înscrii cea de a două latură a triunghiului.

— Cine va fi autorul celei de a treia laturi?

— Aici numai viitorul poate răspunde. Să lăsăm întîmplarea să-şi joace rolul ei în această nemaipomenită aventură.

După acest schimb de păreri, cei doi nedespărţiţi prieteni trîntiţi la pămînt priviră în lungul drumului ce-l aveau de urmat. Se găseau pe o culme înaltă şi golaşă de deal. Deasupra lor îi aştepta pădurea nepătrunsă. Mai sus, piscurile de piatră străluceau în ultimele raze ale apusului. Pădurea, care începea în curînd, era neagră şi puţin mirată. Noaptea grăbită se cuilbărise în ea, cuprinsese şi văile aburite ca într-un fum ireal, ameninţa să se întindă şi asupra culmilor dezgolite şi, în cele din urmă, să copleşească şi vîrfurile nestrămutate în semeţia lor.

În faţa acestei perspective, două inimi începură să bată îngrijorate în aşternutul viu al ierbii. Ziua, atîta timp cît soarele consimte la acţiunea ta îndrăzneaţă, încrederea nu te părăseşte o clipă. Ce te faci, însă, noaptea, avînd înainte o pădure de nestrăbătut, plină de fiare necunoscute şi de scorburi reavene în

care lumina soarelui n-a ajuns niciodată? O teamă tăcută, nemărturisită, cobora din înălţimile negre şi punea stăpînire pe cei doi. Trebuia căutată o primă salvare. Cîte alte încercări mult mai pustiitoare nu vor fi trăite în curînd?

— Busola! şopti Jerry.

Tino scoase obiectul din buzunarul pantalonilor scurţi.

— Sud-vestul e în direcţia asta! constatară amîndoi. S-o luăm într-acolo!

Exact la marginea pădurii dădură de o stînă părăsită. Acela era punctul de popas. La lumina focului de vreascuri, însemnară locul pe harta expediţiei cu o cruciuliţă.

2

— Un-doi! Un-doi! Fandare la dreapta! comanda Tino.

Cu bustul gol, numai în chiloţi, executau amîndoi cu o anumită lene poruncile.

— Pauză!

— Măcar acuma pot să întreb, zise Jerry, ce te-a apucat să mă supui acestui neomenos tratament. Trei săptămîni, în tabără, n-am făcut altceva decît să execut exerciţii de acest fel.

— N-avem apă, motivă Tino, ca să ne învioram. Şi apoi trebuie să cîştigăm forţă în vederea bătăliilor ce avem de susţinut. Nu uita că aici nu sîntem în vacanţă.

— N-avem apă? Se vede cît de colo că stai pe strada Arlechinilor. Toată noaptea, în somn, am auzit un pîrîiaş ce curge la circa cincizeci de metri nord-vest, în interiorul pădurii. Dacă-mi spuneai de la început, te duceam direct acolo să te bălăceşti cît vrei.

— Vreau să verific exactitatea afirmaţiei tale. Abia pătrunşi în desişul de fag dădură într-adevăr peste un pîrîu.

— Bravo! exclamă Tino. Astă-noapte m-am ocupat de vise.. Îngrozitoare şi n-am avut timp să ascult curgerea apelor montane. Auzul tău merită, însă, premiat, şi îţi acord decoraţia „Frunza de oliv”. Prima decoraţie primită în expediţia „Triunghiului roşu”.

Şi agăţă după urechea prietenului său o frunză căzută.

— E de carpen, zise Jerry, după ce o studie, dar n-are importanţă. Te scutesc şi de discursuri. Putem trece la spălat.

Abia cînd îşi frecau braţele cu apa rece, Tino se opri stupefiat.

— Observ mai jos pe umăr, zise el, cîteva împunsături

suspecte. Nu-i exclus să fi fost injectat cu o soluţie care, de pildă, să-mi atenueze simţul de orientare. Să mă facă să citesc în loc de S.S.V., S.V.V.

— Sînt nişte banale înţepături de purici, constată Jerry. Ceea ce nu exclude posibilitatea ca acei purici cultivaţi în stîna părăsita să fi fost întrucîtva dresaţi. E un semnal de care trebuie să ţinem seama. Consecinţa acestor muşcături o vom putea aprecia la justa valoare abia mai tîrziu.

Soarele se ridicase deasupra pădurii, iar munţii ră-maşi încă uşor vineţii din timpul nopţii chemau irezistibil.

3

Urcau mereu, pătrundeau tot mai adînc în pădurile umezite, se căţărau pe stînci, treceau peste pîraie repezi servindu-se de trunchiurile arborilor răsturnaţi ca de nişte punţi, ocoleau prăpăstii afunde care, deschise acolo de veacuri, nu aşteptau decît un pas greşit. Cînd vreun bolovan atins cu piciorul se rostogolea în acele guri colosale, un vuiet prelung se trezea în adîncuri şi urca fioros, împrăştiindu-se pînă departe. O lume, pereche cu a noastră, sau fără pereche, zăcea în străfunduri şi păzea cu străşnicie ca nimic să nu-i tulbure nemişcarea. Atît de mare era tăcerea de dincolo şi atît de deplină încremenirea, că un fir de iarbă uscată, căzut peste buza prăpastiei, făcea împrejurimile să se cutremure şi provoca un val de proteste exprimate în tunete surde şi ameninţări nedesluşite. Cel mai mic semn trimis de pe tărâmul nostru era primit cu o indignare enormă şi voci înfricoşătoare, închise în tainiţele munţilor încă dinainte de facerea lumii, se dezlegau şi urcau ameninţătoare prin uriaşele hornuri, izbindu-se de pereţi ca nişte vulturi orbi. Într-o zi, puţin înainte de prînz, Tino şi Jerry înţeleseră că sînt vecini cu lumea abisurilor.

Lăsaseră departe orice urmă de viaţă omenească; satele aţipite în soarele verii, case singuratice, colibe pitite prin goluri de pădure şi. mai departe, gara Subcetate care-i legase de tot restul lumii şi care acum nu-i mai lega de nimic. Aerul de munte e tare, un kilometru aici face cît o sută de kilometri de şes, şi firele nevăzute care te leagă de lume aici se rup mult mai uşor. În aerul muntelui te trezeşti mult mai singur decît în altă parte şi, ca să poţi răzbi, începi să cauţi în tine forţele pe care nu ţi le-ai bănuit, sau pe care nu le ai. Izolat de tot restul lumii, eşti nevoit să comunici cu abisul şi asta nu se realizează prin

obişnuinţă: ţi se cere tărie şi eşti obligat s-o găseşti în tine.

4

Odată ajunşi pe o muche ascuţită, ca la comandă, se opriră amîndoi cu respiraţia tăiată. O vale, destul de îngustă, dar care avea totuşi o luncă şi un aer mai primitor intra adînc în munte. Deasupra ei, pe o stîncă înaltă, se ridicau în umbra coastelor de piatră zidurile unei cetăţi. Mai curînd decît şi cel mai încercat alpinist s-ar aştepta, neînfricaţii exploratori intrau prin poarta dărăpănată.

Soarele era cam la o suliţă deasupra piscurilor din apus şi ora febrilă care urma pînă la căderea nopţii trebuia folosită din plin. Cercetările începură metodic, chiar cu dărîmătura de la intrare şi continuă de-a lungul zidurilor, prin despărţiturile înguste ca nişte celule, prin hrube dosnice, pe creneluri spre care urcau nişte trepte abrupte. Fură ciocăniţi pereţii, răvăşite ierburile abundente şi muşchii suspendaţi peste tot, scotocite cuiburile unor păsări de noapte, — se vede, stăpînii actuali ai fortăreţei.

Abia cînd se înnopta ajunseră sub bolţile unui turn, dărîmat şi el pe jumătate. Nu numai aspectul său sumbru era ceea ce putea să dea fiori oricui: într-un colţ, o vatră cu cenuşă şi resturi de lemne arse mărturisea că acolo mai fusese cîndva loc de popas. Cutii de conserve zăceau împrăştiate în jur, amestecate cu cartuşe de vînătoare folosite.

— Armă mică, observă Jerry, calibrul 16.

Un somn adînc îi cuprinse pe amîndoi. Braţul de ierburi uscate întins de cineva lîngă vatra focului era un culcuş odihnitor, deşi visele oferite de el nu prea sînt de invidiat.

5

— Ai auzit? îl scutură Tino pe Jerry.

Dar nici acesta nu dormea.

— Taci şi dormi, îi răspunse. Ţi s-a părut.

Un urlet jalnic se strecură din nou prin noapte.

— O fi vreo fiară rănită, zise Tino.

— N-avem de ce ne teme, şopti Jerry. E foarte departe. Şi apoi, i-ar fi frică să intre aici. Bine că ai aprins focul, pentru că flăcările alungă orice sălbăticiune.

— Nu tu l-ai aprins? Chibriturile sînt doar la tine.

— Nu. Tocmai vream să nu atragem atenţia. N-am făcut focul.

— Cine atunci?

Cine atunci? Întrebarea aceasta era suficientă ca să alunge somnul. Noroc că deasupra văzduhul începea să se limpezească. Prin găurile turnului se ghicea că în curînd o să se facă ziuă.

Într-una din spărturile zidului, profilat pe cerul albicios, şedea însă cineva. Şedea pe zid, cu picioarele atîrnate în nişte încălţăminte mari, cu arma între genunchi. De deasupra unei bărbi încîlcite o privire care mai mult se ghicea, care se simţea nipnotică prin întuneric, îi ţintuia pe cei doi.

Săriră deodată în picioare.

În spărtura turnului nu era însă nimeni.

Era cît pe aci să izbucnească în rîs. Erau convinşi că li se păruse. Noaptea, zidurile misterioase, somnul agitat puteau provoca închipuirile cele mai stranii.

Dar jos, sub locul unde li se păruse că ar fi stat cineva, observară mucuri de ţigări groase răsucite în hîrtie de ziar, din care cîteva încă fumegau.

Urletul sinistru se auzi din nou, stins, înăbuşit. Îşi dădură seama că nu venea de departe, ci de jos, de sub temelia ruinelor.

Bătură în dalele de piatră ale padimentului şi acestea sunară a gol. Urletul încetă, ca să se reverse apoi şi mai amarnic.

6

Zilele următoare se ţinură la o oarecare distanţă de sumbra fortăreaţă. Se instalau cînd în dosul unui colţ de stîncă, fâcîndu-se una cu piatra spre a nu fi văzuţi, cînd într-un pîlc de arbori de unde supravegheau zidurile şi împrejurimile. Îşi dădeau seama de riscurile unei prea mari apropieri şi preferau deocamdată să dea de rostul misteriosului singuratic observînd orice mişcare ce ar fi permis o cît de vagă presupunere. De fapt, nu observau nimic pentru că nimeni nu tulbura pacea neliniştitoare a ţinutului. Uneori, ziua pe la amiază, se strecurau pînă la cetate şi, în ciuda faptului că nimeni nu fusese văzut venind sau plecînd, de fiecare dată constatau urme ale trecerii omului cu încălţăminte mari şi barbă fioroasă. Fiecare element nou era notat în jurnalul redactat de Tino. După mai multe astfel de descinderi, reuşiră să cunoască destul de bine întreaga zidărie şi chiar să facă un plan al ei pe una din paginile jurnalului. Tino, care obţinuse o menţiune la un concurs de desen organizat în

clasa lui (locul 12 din 27 de elevi), execută şi schiţe ale cîtorva colţuri mai deosebite din cetate. Fură desenate, astfel, Turnul de veghe de la intrare (numele erau date de ei), un perete al Sălii cavalerilor, o parte din Sala tronului, colţul din Camera tezaurului în care se găsea vatra focului şi culcuşul. Spărtura din zid în care văzuseră bărbosul în prima dimineaţă fu reprodusă piatră cu piatră.

Într-una din zile, pe cînd cerceta Celula supliciilor, cîteva lespezi i se surpară sub picioare şi Jerry alunecă într-un beci lugubru. Spaima căderii fu întrecută de o alta, atunci cînd, în slaba lumină strecurată prin spărtură, descoperi pe jos oase de animale şi pene, resturi din hrana cîinelui pe care-l auziseră urlînd. Acesta însă nu se arătă, fie că era plecat, fie că nu exista, cum prea sigură nu era nici existenţa stăpînului său.

7

Tino stătea întins la soare, cu ochii abia întredeschişi şi mîinile sub cap, iar Jerry se afla la pîndă între crengile unui copac foarte înalt, de unde scruta împrejurimile.

— Acum ceasul din turnul bisericii gotice bate de două ori, spuse Jerry. A trecut o jumătate de oră. Ai putea să-mi iei locul.

— De acolo se vede pînă la ceasul din turn? întrebă Tino.

— Nu se vede, Tino, dar fii sigur că ceasul acela bate şi fără să-l văd eu.

— Poate a bătut mai demult sau va bate ceva mai tîrziu.

— Astea sînt simple presupuneri. Bătăile lui se petrec la intervale foarte regulate, chiar dacă nu-l văd... Nu văd, continuă Jerry după un moment de tăcere, decît stânci, stînci, stînci sterpe pînă la marginea pămîntului. Chiar pe tine te văd atît de mic încît dintr-o clipă în alta ai putea să dispari. Cînd vei pieri şi tu nu voi mai vedea într-adevăr nimic. Chiar capătul acestei nefericite aventuri e atît de departe, cel puţin de aici, de sus, încît nu-l mai zăresc nici pe el de loc.

— Vino, Jerry. Nu există nici un turn gotic şi nici un ceas şi, din privinţa asta, ai putea rămîne acolo pînă la iarnă. Cobori, însă, să vedem cum stăm cu proviziile. E un element de care trebuie să ţinem seama în planificarea zilelor următoare.

— Ne mai ajung pentru cel mult două zile, spuse Jerry sărind de pe ultima cracă la un pas de prietenul său.

— Va trebui să folosim ultimele rezerve pentru coborîre. Ne ducem la Subcetate şi ne încărcăm din nou cu ce mai găsim prin

bagaje.

— La Subcetate mă voi duce singur. Tu rămîi aici şi mă aştepţi. În patru zile voi fi înapoi.

— Ţi-e teamă că o să fug, înţelese Tino. Nu pot nega că Subcetate e locul cel mai visat de către mine de pe suprafaţa pămîntului şi nici nu garantez că, dacă-mi va fi dat să mai ajung cîndva acolo, îmi voi mai zdreli vreodată picioarele de pietrele astea.

— Îmi pare bine că mă aprobi, Tino. Vezi că n-am încotro şi trebuie să te las aici. Să chibzuim bine planul acţiunii pe mîine. Poimîine împărţim merindea: două părţi ţie şi una mie. Eu n-am nevoie decît să ajung la gară. Scoate caietul şi scrie.

Puţin trişti şi flămînzi, discutară amănunţit fiecare punct ce-l aveau de executat a două zi şi Tino trecu totul în caiet.

După care, aşezară caietul pe o piatră şi se întinseră amîndoi pe spate, cu mâinile sub cap şi priviră cerul. Tăcură aşa mult timp şi urmăriră absenţi cercurile ce le descria un vultur pleşuv foarte sus, deasupra lor.

Pînă cînd, ca transmisă prin piatră, simţiră mai mult decît auziră o slabă mişcare undeva, destul de aproape. Se ridicară pe jumătate şi priviră nedumeriţi în jur.

Caietul lipsea!

De Ia mica platformă acoperită cu muşchi pe care se odihneau, se căsca o pantă aproape verticală. Mai jos, la vreo douăzeci de paşi începea un tufiş des, puţin mai înalt decît statura omului. Acolo se distingeau perfect găurile a două ţevi ţintite în sus. Ascunsă de frunziş, o armă de vînătoare stătea în-dreptată spre ei. Nici nu apucară să se lungească jos, că una din ţevi, stînga, se descarcă, prăbuşind ecourile detunăturii prin toate văgăunile muntelui. O clipă mai tîrziu, vulturul pleşuv le cădea la picioare. Avea într-adevăr gîtul golaş şi aripile răsfirate.

— Acesta îşi închipuie că e preţul caietului. Nici nu bănuieşte el ce scump va plati, şopti unul, nu se ştie care, din cei doi în timp ce se făceau nevăzuţi.

8

Dispariţia preţiosului document, într-un mod atît de neprevăzut, modifică dintr-o dată mersul expediţiei Caietul, chiar dacă pe alocuri o făcea cifrat, conţinea planul ce trebuia urmat pentru descoperirea comorii şi căderea lui în mîini străine trebuia privită cu toată gravitatea. Nu se mai putea pune în nici

un caz problema coborîrii pentru aprovizionare (ceea ce pe Tino, ameninţat să rămînă singur, îl bucura peste măsura), ci se impunea, oricît de fioroasa ar fi fost foamea ce ameninţa, să se treacă hotărît la acţiune. Gestul de o îndrăzneală fără pereche al omului cu arma, departe de a-i intimida pe cei doi amici, dovedea nu numai că tezaurul se află undeva pe aproape, ci şi că, în afară de ei, încă un individ, dacă nu un grup bine organizat şi înarmat pînă-n dinţi, urmăreşte acelaşi obiectiv. Lupta dintre ei şi ceilalţi se prevedea foarte apropiată şi crîncenă.

Dar tocmai cînd lucrurile primiseră o încordare extremă, interveni un fericit capitol de destindere. Capitolul era cu atît mai binevenit, cu cît ameninţările de toate nuanţele, de la negru profund la negru-violet, planau mai apropiate. Lăsînd la o parte perspectiva rămînerii fără o fărîmă de hrană în amfiteatrul neospitalier al muntelui, fiarele odioase ce se puteau năpusti din clipă în clipă şi vremea nesigură căreia nu-i lipsea mult să se manifeste sub formă de ploi torenţiale sau grindină, — necunoscutul vînător de vulturi se vede că le dădea tîrcoale strînse, fără să-i slăbească o clipă. Şi apoi ce era cu sumbra cetate, cu urletele bezmetice ce se dczlănţuiau din subteranele ei? Cu tot curajul, de lipsa căruia nu-i putem suspecta pe bravii băieţi, aceste împrejurări erau menite să dea grave nelinişti oricui. Cu atît mai binevenit, deci, apărea momentul de destindere.

În acea zi, cînd ceasornicul din turnul bisericii bătea, ora zece şi un sfert, oră rămasă pentru totdeauna necunoscută eroilor noştri, unul din ei (Jerry din camaraderie susţinea că Tino, acesta din acelaşi considerent că Jerry) a auzit o talangă. Sunetul discret şi melodios al unui clopot de oi.

Ecourile muntelui sînt adînci şi înşelătoare. Au trebuit să treacă valea prăpăstioasă a Geleşului, să înconjoare cascada aceluiaşi rîu, să ocolească tăurile Valea Rea, pentru ca sub Custura Bucurei, pe un plai alpin, în perpendiculara amiezei să descopere turma ce chema prin clopotele ei înăbuşite în iarbă.

Trecură pe lîngă doi cîini uriaşi. Încremeniţi, ca de piatră, paznicii lăţoşi îi examinară cu ochii lor inteligenţi, nemişcînd decît uşor din urechile clăpăuge. „Aicii oile sînt blînde, cîinii la fel, ca şi ciobanul, observă Tino, căruia peisajul montan îi provoca tot mai mult o înclinaţie spre filozofie. Şi lupii vor fi fiind în acest masiv la fel?”

Ajunşi în mijiocul marelui grup ovin, el scoase busola şi aşezînd-o în palmă căută poziţia orizontală.

Înainte de a se dumiri asupra cardinalelor, un berbece înfricoşător ce păştea alături se apropie şi mirosi ciudatul instrument. Coarnele lui zvîcneau bătăioase în lături, dar nu acesta fu amănuntul ce dădu cei mai groaznici fiori. Acul aparatului începu să se învîrtească subit sub botul animalului şi nu se opri decît atunci cînd intrusul se retrase şi se apucă din nou de păscut.

— Posibil să aibă în fiecare nară cîte un mărgăritar, zise Jerry.

— Posibil să aibă. Ai greşit doar calitatea obiectului preţios, îl corectă Tino.

-— Mă rog, un diamant.

— Nici. Nu poate fi piatră. Metal. Aur, argint, ceva ce influenţează magnetul. (Fizica, de altfel, n-a fost slăbiciunea mea cea mai mare şi constat că nici a ta.) Dar de avut are ceva şi s-ar putea ca întreaga turmă să ducă în bot o comoară inestimabilă. S-ar părea că am ajuns la ţinta călătoriei noastre.

— De altfel, ciobanul are şi un aer destul de misterios, spuse Jerry privind spre stăpînul turmei, un vlăjgan blond, de vreo treizeci şi ceva de ani, îmbrăcat în costum tradiţional.

— Noi sîntem Tino şi Jerry, se prezentară apropiindu-se de ciobanul ce-i privea mirat. (Mirat sau bănuitor?) Tu cum te numeşti?

— Nabucodonosor, răspunse acesta. Nabucodonosor, în acte, în sat, însă, fiecare îmi greşea numele. Cei vreo şapte sute de copii de seama mea îmi spuneau fiecare în felul său, aşa că numele meu cunoştea cam tot atîtea variante. Unele se terminau în cositor, dar cele mai multe în cosor. Nu ştiu dacă asta venea de la numele meu atît de lung sau de la cosorul pe care într-adevăr îl port în chimir.

Şi Nabucodonosor scoase din curea un cuţit cu lama curbă, probabil foarte bine ascuţit. Interlocutorii nu ştiură pentru moment dacă gestul ţine de explicaţie sau constituie o ameninţate. Preferară să nu clintească discuţia din făgaşul ei paşnic.

— Nu-i nimic, noi o să-ţi spunem Nabu. Într-o aventură numele trebuie să fie scurte. De asta ne numim şi noi Jerry şi Tino, altfel avem nişte titluri aproape la fel de lungi ca al tău.

Dar unde ţi-i satul cu cei şapte sute de copii?

— Satul? La mama dracului, preciza Nabu. M-am născut acolo, şi arătă într-o zare (N.N.V. o localiză Tino), unde se vedea într-adevăr ceva vînăt, un munte sau un nor. Am copilărit pe acolo şi prin alţi munţi nu mai puţin afurisiţi decît ăsta. Nu ştiu ce l-o fi apucat pe baciu să-mi pună numele ăsta. De altfel n-are nici o importanţă. Nu mă strigă nimeni nicicum. N-am văzut copil în viaţa mea.

— Nu-i nimic, îl consolă Tino ne vezi pe noi. Va să zică ai un nume corect pentru că n-are cine să ţi-l stîlcească. Asta e important. Ascultă, Nabu. Despre voi în general se ştie că sînteţi taciturni care vă exprimaţi bucuria şi jalea mai mult cu ajutorul fluierului decît prin cuvinte. Tu n-ai fluier? Am vrea să auzim cum îţi cînţi tu jalea cu un instrument atît de primitiv.

— N-am, zise Nabu. Are baciu, dar şi el cîntă rar.

— Baciu unde-i? întrebă Jerry.

— La stînă.

— Bine, la noapte vom dormi la voi.

— Constatăm, spre uimirea noastră, zise Tino, că tu eşti destui de vorbăreţ.

— Aşa sîntem noi.

— De vreo comoară n-ai auzit că ar fi pe aici? se apropie Jerry de subiect.

— Am auzit, cum să nu!

— Unde? sări Tino.

Dar fie că ciobanul Nabu luase observaţia lor referitoare la vorbărie drept o ofensă, fie că nu ştia sau nu voia să spună mai multe, nu mai scoaseră de la el decît următoarea remarcă cu totul vagă:

— Păi în toate locurile se zice că este cîte o comoară. Pînă acuma n-a văzut nimeni nimic.

9

Arhitectonic, stîna lui Nabu şi a baciului nu se deosebea mult de aceea în care băieţii poposiseră cu multe nopţi în urmă, la sosirea lor în munţi. Acelaşi material de construcţie, aceeaşi concepţie edilitară. Deosebirea consta doar în faptul că reşedinţa celor doi ciobani era căptuşită pînă în cele mai ascunse cotloane de obiecte: securi de diferite mărimi, căldări, burdufuri din piele de capră pline de făină, fluiere vîrîte sub coarnele acoperişului de şindrilă ca spre a-l susţine. Dacă făceai

abstracţie de puşca de vînătoare atîrnată la intrare, adăpostul avea un aer chiar liniştitor, mai ales după o cină îmbelşugată compusă din produse lactate şi mămăligă. Unui turist obişnuit nici arma n-ar fi trebuit să-i trezească nici un fel de bănuieli; tinerii exploratori făcuseră însă cunoştinţă cu una asemănătoare în condiţii prea neobişnuite ca privirea să nu le întîrzie, cu destulă precauţie, asupra ei.

O şi priveau în răstimpuri, cum stăteau într-unul din paturile stînii, îngropaţi sub cerga groasă de lînă pînă sub bărbie.

Nabu se trîntise îmbrăcat în celălalt pat şi se pare că adormise. Baciu stătea lîngă focul aproape stins şi se gîndea, pentru că bătrînii nu prea au somn. Baciul acesta era aşa de bătrîn şi de slab, că firesc îţi puneai întrebarea dacă nu-i sosise de mult ceasul şi dacă nu cumva ceasul îl căuta prin toate aşezările urbane şi rurale şi numai izolarea lui într-un loc atît de inaccesibil îl ferea de răsufletul rece al morţii.

Un cîine, unul din uriaşii cunoscuţi de copii, intră cu gura căscată pe uşa deschisă şi începu să miroasă curios vasele din jurul focului. Baciu se ridică, îl apucă de peste mijloc la subsuoară şi dintr-o smucitură îl aruncă departe în întuneric. Prin demonstraţia asta de forţă se pare că bătrînul dovedea, în graiul lui, că nu-i sosise încă ceasul.

Se aşeză apoi cu aceeaşi linişte pe vechiul loc lîngă focul gata să se stingă.

— E târziu? întrebă abia auzit Tino care se găsea culcat la perete.

— Indiscutabil, spuse baciu. Adică pentru unii e tîrziu, pentru alţii devreme. Dormiţi!

Copiii nu puteau însă dormi. Se gîndeau amîndoi la dispariţia caietului. Cînd mai mulţi se gîndesc la acelaşi lucru, se produce o încordare nervoasă, un fel de câmp magnetic care nu te lasă să dormi. Puşca intra încet, pîlpîitor, în întuneric, sub ultimele tresăriri ale jarului. Nu vor avea norocul să apară stăpînul ei, să-i sară amîndoi în spinare!? Poate au dat, în sfîrşit, de el, şi încă neînarmat!

Deodată ca un freamăt trecu printre oile ce dormeau aproape, după peretele de lemn al adăpostului. Clopotele sunară stins, în somn.

— Vezi că vine! zise baciu încet, ca să nu trezească băieţii.

Ei însă nu dormeau. Văzură cum Nabu sare din pat şi

clătinîndu-se se îndreptă spre uşă.

— A auzit de multe ori parola asta, şopti Jerry în urechea lui Tino, dacă se trezeşte aşa de uşor la enunţul ei.

— N-ai observat ce calibru are arma? întrebă la fel de încet Tino,

— 16, răspunse Jerry.

— Scoate proviziile! auziră o voce străină. De două zile nu mai am ce să mănînc.

— Nu mai am ce să-ţi dau. Caută-ţi singur! De la mine să nu mai aştepţi nimic, recunoscură vocea lui Nabu.

— Trebuie să-mi dai, insistă străinul.

— Nu mai am sare, oile nu mai rod un fir de iarbă şi n-am de unde să le dau sare.

— Na! pe asta poţi cumpăra un munte de sare.

Focul se învioră dintr-o dată şi în zarea lui distinseră figura noului venit. Nu, nu era omul cu încălţăminte mari. În faţa lui Nabu stătea, cerşind şi ameninţător, un individ mărunt, cam strîmb şi chel. Îi întinse ciobanului un vas strălucitor. Nabu îl luă şi-l azvîrli spre fundul încăperii. Vasul se rostogoli pînă lîngă piciorul patului unde stăteau culcaţi, atenţi pînă la epuizare, exploratorii.

— Ia caşul ăsta, zise Nabu, şi să nu mă mai cauţi. Chelul dispăru. Nabu se întinse în patul său şi se pare că adormi imediat. Baciu se culcase şi el.

Întunericul cuprinsese încăperea.

Jerry întinse mîna pînă dete de vasul lucios. Îl ridică mirîndu-se cît poate fi de greu. Îl pipăi şi, sub pătură, îl ciocăni uşor. I-l trecu apoi lui Tino.

— Argint! spuse Jerry mai încet decît în şoaptă, aşezînd cupa jos.

Se treziră tîrziu, cînd soarele era sus şi străpungea acoperişul vechi cu raze puternice. Bătrînul baci trebăluia în jurul focului, deasupra unor doniţe, vărsînd laptele din una în alta. Nabu, oile şi cîinii lipseau. Lipsea şi vasul strălucitor aruncat lîngă piciorul patului.

Toată scena de aseară fusese o închipuire? Trăiseră amîndoi în somn acelaşi vis?

Bătrînul baci îşi pîrlea mustăţile tot aplecîndu-se cu vasele peste foc, tuşea amarnic şi lăcrima din cauza fumului. Dacă n-ai

fi văzut laptele alb perindîndu-se din doniţe în căldări şi de acolo în strecurători, l-ai fi putut uşor confunda cu un vechi alchimist încurcînd secretele materiei. Toată frumuseţea era că nu se mulţumea cu fumul produs cu îmbelşugare de tăciuni, ci pufăia fără întrerupere dintr-o pipă.

— Mîine veţi pleca împreună cu Nabu la tîrg, îşi dezlegă el în cele din urmă limba.

Copiii stăteau în picioare, unul de-o parte a focului, celălalt de alta, şi-i urmăreau orice mişcare. Truda lui era cam suspectă, prea zăbovea mult lîngă foc şi trebuia ţinut din scurt sub observaţie, dacă nu cumva în movila enormă de jar topeşte niscai obiecte de argint. În afară de orice discuţie, uscatul vrăjitor e în cîrdăşie cu Nabu (nu el l-a trezit pe vlăjgan aseară? Stătea la pîndă, afurisitul, nu meditaţiile asupra nemuririi îl ţinuseră treaz), cu chelul schilod şi, poate, cu vînătorul de vulturi. „Ţi-ai găsit naşii, bătrîne, jocul tău murdar se apropie de sfîrşit!”

— Ce să facem la tîrg? întrebă Tino cu vocea cea mai inocentă din lume.

(„Dacă ne va răspunde că mergem după sare, gîndiră amîndoi, tărăşenia de aseară se dovedeşte a fi adevărată. Însemnează că vasul de argint nu l-am pipăit în vis!”).

— Cumpăraţi un măgar, explică bătrînul. Mariţa ne-a murit şi la toamnă cînd coborîm în pustă avem nevoie de măgar.

(„Argou curat, îşi explicară cei doi în gînd. Vom depista noi la timp ce răspunde aici la numele de măgar”).

— Bine, ne ducem. În afară de măgar nu mai avem nimic de cumpărat? continua Tino interogatoriul. Jerry stătea acum rezemat de un lemn cu multe crăcane numit prepeleac şi, cu un zîmbet de aşteptare, printre genele apropiate de încordare privea ţintă pe bătrîn. Aşa se spune că îşi privesc marii maeştri de şah adversarii cînd i-au pus în dificultate. Cum era destul de lung, ajungea pînă la un ceaun atîrnat într-o crăcana cu gura în jos, gata să-i intre pe cap asemenea unei căşti de război.

— Dacă vrei lista întreagă, noteaz-o: un ciubăr, făină de porumb, cheag, cartuşe, tutun, două căldări, o pilă.

— Sare nu?

— Şi sare, de asta am uitat.

(,,Ah, cum ştii, bătrîne, să uiţi exact ce trebuie”).

— Mai adaugă: gumă de mestecat!

— Asta la ce-o folosiţi?

— Să vă hrănim pe voi.

— Clar. Şi pe ce cumpărăm toate astea?

— Pe caş. Vindeţi caşul şi le cumpăraţi.

— Să cărăm caşul pînă la tîrg? Nu-i mai simplu să-l valorificăm aici? Noaptea...

Bătrînul se prefăcu a nu pricepe:

— Nu, mai simplu e să-l vindeţi la tîrg.

— Ascultă, baciule, interveni Jerry, încercînd să se stăpînească, dar făcînd prepeleacul să vibreze, să nu mai stricăm cuvintele de pomană. Unde-i cupa de argint?

Ciobanul se ridică brusc şi se apropie de Jerry încet, străpungîndu-l cu privirea. Cînd fură atît de aproape că era gata să-l mîngîie pe obraz cu mustăţile, îi şuieră printre dinţi:

— Să nu mai puneţi niciodată întrebarea asta! Mai ales lui Nabu să nu i-o puneţi niciodată! Şi, în general, noaptea e mult mai recomandabil să dormiţi...

11

Hotărîră ca pînă seara să mai dea o raită la vale spre fortăreaţă. Nu puteau pleca la tîrg, să lipsească, deci, mai multe zile, fără să vadă ce se mai întâmpla printre bătrînele dărîmături.

După indicaţiile baciului, apucară pe un alt traseu. Ocoliră vîrful Lolaia şi pe sub Piciorul Vaiereasca intrară în pîrîul Şteviei, urmînd firul acestuia. Înainte, departe, avea vîrful Chiciura, pierdut în ceţuri.

— Mă conving tot mai mult, spuse Tino, după o bună bucată de mers, că tezaurul nostru e de origină ostrogotă.

— Ce te face să crezi? Să fim bine înţeleşi: eşti liber să te convingi de tot ce doreşti, dar dovezile care te duc spre o concluzie mă interesează şi pe mine. Spune repede dovezile.

— De fapt concluzia asta o realizez în urma unui mare efort de gîndire, deşi datoria era cam a ta, admiţînd că nu ţi-ar lipsi puterea de concentrare necesară.

— Aştept rezultatul efortului tău. Văd că sufli din ce în ce mai greu după el.

— Tu ca un fel de indigen, şi care mi-ai băgat în cap chestia cu comoara, trebuie să ştii că undeva, la poalele munţilor, există un sat numit Ostrov.

— Ştiam. Am acolo un văr.

— De ştiut ştiai, mai greu era să stabileşti legătura între acest toponim şi urmele hoardei ostrogoţilor.

— Ce are, mă Tino, una cu alta? Tu în loc să te trudeşti să descoperi locul comorii, îţi baţi capul numai cu teorii inutile cărora în neo-latina vulgară li se spune prostii. De cînd ai rămas fără caiet te-ai dezorganizat cu totul. Mîine îţi cumpăr unul. Mai încarcă lista baciului cu un caiet, în care cu caligrafia ta hieroglifică vei nota planul punct cu punct. Şi te previn că-l vei respecta în modul cel mai riguros.

În soarele blînd, uşor resemnat, cetăţuia dormea toropită. Sau se prefăcea că doarme. O cercetară cu privirea, opriţi în dosul unui colţ de stîncă, la vreo sută de paşi de ziduri.

Abia acum observară că parcă li se făcuse dor de ea. Se apropiară încet, să n-o sperie, să vadă dacă şi ea îi aşteaptă.

Îi aştepta. Pe zid, în dreapta intrării, o săgeată desenată cu cretă arăta cu vîrful un anume punct. Prelungiră direcţia şi, în curtea interioară, pe o piatră, care pînă atunci nu fusese acolo, dădură peste o fibulă mare de aur...

În rest, totul era neschimbat. Doar în Camera tezaurului fuseseră aduse ierburi proaspete şi aşternute îmbietor. Focul era aprins şi scotea o dîrâ subţire de fum albastru.

— Propun să dormim aici, zise Tino, şi se miră şi el cînd îşi auzi vocea schimbată, ca a unui străin. Îl lăsăm pe Nabu să cumpere doniţele, cheagul şi toate celelalte.

— De acord, dar nu înainte de a studia acest document, răspunse Jerry apucînd caietul cu copertele albastre ce-şi ivea un colţ de sub poalele aşternutului.

12

— Puteam rămîne să dormim în cetate. Dă-l dracului de tîrg! Important e pentru noi nu comerţul, ci victoria expediţiei. Mă adie o presimţire că sîntem mai aproape decît oricînd de descoperirea comorii. Bineînţeles şi de dezlegarea tuturor enigmelor ce ne dau tîrcoale.

— Nu e sigur că am fi fost la adăpost în Camera tezaurului

— Dar e foarte clar că am fost aşteptaţi. Săgeata de pe zid... Fibula... Şi, la urma urmei, caietul... Toate au fost pregătite pentru noi. Nu poţi susţine că un obiect de aur se pierde chiar aşa de uşor. A fost lăsat intenţionat.

— Asta e prea evident, nu încape nici o îndoială. S-ar putea, totuşi, să ni se fi furnizat obiectul în vederea tîrgului de mîine.

Deocamdată nu ştim ce am avea de cumpărat în schimbul agrafei. Bănuiesc că mîine ni s-ar da indicaţii în acest sens.

— Deci, povestea cu tîrgul ar intra în planurile cuiva? Nabu ar avea aici un amestec? Numai el, sau acea relicvă căruia i se spune Baciu ar fi putut informa pe ceilalţi că mîine coborîm la oraş.

— Da, pînă aici e oarecum clar. Mai încurcată e problema caietului. Acesta n-are nici o legătură cu cumpărarea măgarului, şi totuşi ne-a fost plasat cu intenţia lămurită de a-l găsi. Vînătorul care ni l-a şparlit într-un mod atît de abil nu s-a lipsit de el din neglijenţă.

— Tocmai de aceea, consultarea caietului era primul lucru ce se cerea făcut. Abia după aceea sîntem în măsură să luăm o hotărîre.

— Cu consultarea sînt de acord, dar într-un loc care să ne prezinte o minimă siguranţă. Înţelege că în cetate putem fi surprinşi în orice clipă. Cu ce te-ai fi apărat, cu fibula?

— De data asta avem de a face cu un binevoitor, cum să-ţi vîr mai uşor această idee în cap? Ce naiba, un adversar nu se osteneşte să ne zugrăvească indicatoare, nici să ne aştearnă pătucul pentru somn! Vînătorul, dacă avea de gînd, ne putea uşor curăţa în prima noapte.

— Nu acord încredere nimănui pînă nu dovedeşte cu acte în regulă că o merită. Fie el vînătorul, fie chelul, fie Nabu sau bunicu-său sau ce i-o fi bătrînul farsor prevăzut cu pipă. Singur caietul ne poate dumiri în acest punct complicat chiar pentru inteligenţa mea. Stai jos, inspiră adînc şi deschide-l.

Acestea erau replicile formulate eu repezi întreruperi în timp ce temerarii exploratori escaladau în viteză panta de deasupra cetăţii. Tocmai ajunseseră pe pieptul de stîncă unde se găseau cînd vulturul binevoise să li se prosterneze mort la picioare. Atunci se deciseră să se aşeze înfriguraţi, cu frunţile aplecate asupra caietului. Reîntîlnirea cu jurnalul răpit le provoca o emoţie mai mare decît aceea a găsirii fibulei, mai mare chiar decît a descoperirii comorii înseşi.

Caietul se prezenta într-o stare jalnică, semn că fusese purtat mult, răsfoit şi studiat cu atenţie. Ah, cum nu putea el denunţa degetele noduroase care-l chinuiseră sălbatic! Reţinuse destule amprente, dar sub Custura Bucurei mai uşor prinzi un rîs viu o cerboaică şi şaptesprezece lupi, decît o mînă fioroasă care

lasă o atît de neînsemnată urmă.

Nu se operaseră decît. puţine schimbări, acelea însă de o importanţă capitală. O filă fusese ruptă. Peste cîteva puncte din planul pe zilele următoare se trăsese cu stiloul (cerneala foarte diluată, evident înmulţită cu apă, peniţă tocită şi îndoită la vîrf care zgîria hîrtia). Acelaşi instrument venise cu cîteva adăugiri la planul cetăţii desenat de Tino. Cîteva săgeţi conduceau de la poartă, prin curtea interioară, pînă în Camera tezaurului, unde, în colţul transformat în dormitor se alinta o cruciuliţă. „Loc de popas”, interpretară băieţii. Săgeţile treceau apoi în Celula supliciilor, de unde coborau în beci. În spaţiul ce indica subsolul plin de oase şi pene îi aştepta un singur cuvînt: FINAL.

— Acesta e locul comorii! se entuziasma Tino. Finalul căutărilor noastre.

— Sau masa unde ar urma să servim de ospăţ nelegiuiţilor, spuse Jerry cu amărăciune. Pene n-avem, ce-i drept, dar oase posedăm cîteva.

— Uite cine mă suspecta c-aş fi gata de fugă! Înafară de cele mai cutremurătoare perspective, ochii tăi nu întrevăd chiar nimic? La ce dracu mai batem atunci coclaurile astea?

— N-aş crede în existenţa unui individ, oricare ar fi el, cît de chel, de bălan sau de bătrîn, care cunoscînd locul comorii să stea cuminte în umbră şi să nu-şi găsească o îndeletnicire mai distractivă decît să ne deseneze traseul! Mă mir, ca să ne scutească de orice efort, de ce nu o dezgroapă singur şi să ne-o aducă plocon într-o pereche de desagi!

— Ce te înfurii, Jerry? E mai limpede ca lumina zilei că nici unul din şarlatanii pe care soarta ni i-a repartizat să ne amărască zilele în stîncăria asta nu va ridica un deget în folosul nostru. Atîta doar, că săgeţile n-au fost trasate de ei!

— Aici îţi dau dreptate, m-ai convins că e opera unui urs. A! exact!... Se vede cît de colo că toate amprentele acestea aparţin unui urs, binevoitor, dar cam neglijent.

— Rîde, Jerry, cît pofteşti! Ironia ta e prea de proastă calitate ca să mă atingă. În ce mă priveşte, intuiesc prezenţa unei alte persoane necunoscute, poate vreun nenorocit de explorator căzut în mîinile lor. E firesc ca prizonierul, simţindu-ne sosirea, să ne ajute la înfrîngerea bandei.

— Spui tu ceva, Tino. Mă bucur că regiunea mea are o influenţă salutară asupra mecanismelor gîndirii tale. Da, asta

arată a ipoteză. Aşa s-ar explica şi strigătele disperate lansate de sub ziduri. În clipele acelea poate îl schingiuiau, sau urla singur după ajutor.

Abia atunci observară pe ultima copertă un scris colţuros, cu creion chimic: „Fereşte-te de omul spîn.” Şi o semnătura: „Tatăl lui Harap Alb”.

— Inscripţia aparţine altei mîini, constată Tino.

— Spiritul de observaţie e monopolul tău recunoscut, zise Jerry pe gînduri. Dar citatul încurcă iţele considerabil. Sper că n-o să mi-l prezinţi şi pe ăsta drept prizonier, iar caietul să mi-l transformi în carte de impresii a temniţei de sub cetăţuie.

— A dracului de încurcată treabă! se scărpina Tino în creştet. Tot ce se poate deduce e că un adversar, să zicem vînătorul, are tot interesul să ne ţină departe de spîn, care, eventual, l-ar denunţa, S-ar putea ca spînul să fie prizonierul. Cine ştie, poate nici nu e chel; poate e scalpat.

— Nu ne rămîne altceva de făcut decît să ne apucăm de negustorie. Singurul lucru sigur e că Nabu nu e străin de toată tărăşenia. Îl însoţim, deci, la tîrg unde foarte multe legături ciudate se vor da în vileag. Cruţă-ţi privirea pe mîine, băiete, că va avea de lucru.

13

Porniră înainte de ivitul zorilor. Toată noaptea, Nabu şi bătrînul căraseră sarcini grele de caş, jos, la o casă a pădurarului. Acum, flăcăul cobora grăbit, în salturi, înaintea lor, de-a lungul unui pîrîiaş subţire, purtînd doar o traistă ce pentru mărimea ei părea destul de grea şi care la hîrtoapele mai dez-echilibrate scotea un zăngănit uşor. Într-o mînă legăna un felinar, descoperind cu el la fiecare pas colţi fioroşi de stîncă, mereu alţii şi alţii, de alte forme, într-o succesiune de coşmar. Cei doi abia reuşeau să urmeze cercul zgîrcit de lumină. Nabu, cu toate drumurile repetate, nu părea obosit, osteneala se desluşea puţin doar în zarea felinarului, cam slăbită şi roasă pe la margini de tăişurile atîtor pietre.

— O să vină furtună, spuse pădurarul deschizîndu-le poarta. Calul e gata. L-am încărcat de cum v-am văzut în pisc. Puteţi pleca.

— Dă-ne o ţuică! zise Nabu.

Intrară în casă şi se aşezară pe scaunele noi, mirosind încă a lemn care fusese viu. Pădurarul le luă felinarul şi trecu în

încăperea cealaltă. Întunericul rămase atît de dens, încît fiecare încercă să simtă prin el prezenţa celorlalţi. Sau poate că Nabu încerca să simtă mai mult decît atît.

— Ai pe cineva dincolo? îl întrebă el pe pădurar cînd acesta reveni cu sticla.

— Un străin. Cred că doarme, explică pădurarul

— De unde ştii că vine furtuna?

— Mi-a spus el. A fost văzut solomonarul în iezerul Bistrei. Ciocni cu Nabu. Voi nu beţi?

— Nu, răspunse Tino,

— Sînteţi în misiune?

— Da, zise Jerry.

— L-a văzut el? întrebă Nabu.

— Ar fi vrut el să-l vadă. De cînd aşteaptă! Dar i-a spus altcineva că l-a văzut. De aia zic că o să vină furtună cum nu s-a mai pomenit de cînd...

Ultimele cuvinte îi fură acoperite de bubuitul unei arme, sec, aşa cum se aude de foarte aproape cînd n-are timp să se umezească de aer.

Pădurarul şi Nabu săriră şi dădură buzna în camera vecină.

— Ah, cum mi-a scăpat! se auzi o voce străină, atît de amară că felinarul de pe masă pîlpîi uşor. O singură dată am mai fost atît de aproape de el. Atunci, cum şi aşa eram cu degetul pe trăgaci, am descărcat puşca într-un biet vultur. N-aş fi vrut, dar nu m-am mai putut stăpîni. Erau acolo doi copii rătăciţi.

— Eşti sigur că l-ai văzut? întrebă pădurarul.

Cioburile geamului spart scrîşniră sub picioarele lor.

— El era, nemernicul. S-a apropiat de fereastră şi a scăpărat un chibrit să se uite înăuntru. Atunci l-am recunoscut.

— Cred că voia să te întîlnească pe tine, Nabu, spuse careva, nu se ştie care pentru că de aici vocile se învălmăşiră, scăzură şi se făcură şoapte şi aşa continuară să clocotească revărsîndu-se unele întraltele prin întuneric.

— Solomonarul a fost? întrebă Jerry cînd ieşiră şi luară calul din şură.

— N-a fost nimeni, nu vă mai faceţi năluci! încercă Nabu să-i liniştească.

— Nici în camera cealaltă nu era nimeni?

— Ei, Jerry, Jerry, tu n-o sfîrşeşti bine, îţi spun eu. Uite, ăsta

e bucureştean, nu ştiu dacă are cap mai bine ferecat decît al tău, dar măcar tace. Mai astîmpără-te şi tu dracului, că te dau la tîrg pe un hering sărat, dacă nu.

14

Merseră aşa prin noapte, Nabu înainte cu calul de căpăstru şi felinarul, ei căutînd să se ţină cît mai strîns de grup, de-a lungul văii care, greu de tot, începea să se lărgească. Nu-şi dădeau seama de asta (pentru că felinarul abia viza pietrele de sub copite) decît după ecoul ritmic al paşilor, desfăşurat ceva mai în voie. Tîrgul nu-l atrăgea în mod deosebit. Nu ţineau de loc să asiste la veşnica polemică dintre cumpărător şi vînzător, asupra preţului care la început gravitează în jurul unor sume distanţate, aparent de neîmpăcat, şi care, pînă în cele din urmă, spre sfîrşitul bîlciului, termină prin a se întîlni la media aritmetică. Aveau griji mai mari decît aceasta.

Îi mîna, totuşi, copleşitoare, convingerea că în cursul zilei următoare aveau să descopere nişte date absolut necesare pentru dezlegarea enigmei. Vor reuşi să ghicească secretul acestei călătorii, de loc întâmplătoare, a lui Nabu la oraş, şi să afle ce se ascunde în dosul limbajului cifrat folosit la stînă. Sare, măgar, — nu încăpea nici o îndoială că în spatele acestor termeni se ascund nişte cuvinte cu totul altfel înregistrate de dicţionare. În cursul zilei care urma...

Şi care, acum în toiul verii, se lăsa îngrozitor de mult aşteptată. S-ar fi părut că prelungirea nefirească a nopţii indică un fenomen cu totul neobişnuit, o dereglare a funcţionării sistemului nostru solar, dacă o atare ipoteză n-ar fi fost infirmată de liniştea cu totul ciudată a lui Nabu.

La ce se va fi gîndind el în tot acest marş nocturn, că nu scotea un singur cuvînt, un îndemn către cal măcar?

Sus, pe stîncile suspendate deasupra cîte unei trecători, prin cheile înguste, apăreau în răstimpuri un soi de licurici, totdeauna pereche, doi cîte doi alăturaţi, fixîndu-i cu lumina lor spectrală, alb-verzuie, o clipă, după care piereau. De fiecare dată, două cîte două luminiţe puternice, care-ţi dădeau fiori. Nabu le privea, ridica spre ele felinarul, semnaliza cu ei şi fantasticii licurici se stingeau în beznă.

Pe Tino şi Jerry îi frămînta chinuitor un singur gînd. Nu cumva ei nu sînt decît nişte observatori impasibili, buni de scris memorii de călătorie şi nimic mai mult, neajungînd astfel

niciodată să-şi vadă visul împlinit? N-ar fi trebuit mai bine să fure traista zăngănitoare adusă de Nabu pînă la pădurar? Pentru că traista aceea dispăruse, nu se găsea în calabalîcul încărcat pe cal, deci nu era dusă, aşa cum credeau ei, la oraş. În afară de orice discuţie, se găsea acolo cel puţin o parte a comorii după care umblau ei şi care se împrăştia şi se negustorea sub ochii lor.

— Unde e traista ta, Nabu? strigă Tino destul de tare ca să fie auzit peste tropotul calului. Îşi dete seama, însă, că în pădure e o tăcere adîncă prin care se aude orice şoaptă şi că strigătul său răsuna înspăimîntat. Reluă imediat încet, abia auzit:

— Spune-ne, Nabu, unde e frumoasa ta traistă cu care ai coborît de la stînă şi care cînta aşa de îmbietor?

— Uite-o şi pe biata chioară! exclamă acesta aproape bucuros în loc de orice răspuns.

Mai sus, pe o stîncă, apăruse un singur licurici.

— Tot mai trăieşti, bătrînă căţea! continuă Nabu. Nu te-am mai văzut de mult, poate de cîţiva ani. Am o oaie bătrînă ca şi tine care ar fi încîntată să scape de toate poverile. O să ţi-o trimit într-o zi să ai de o cină. Să ştii că pentru tine am şi oblojit-o pînă acum. Îmi pare bine că n-ai murit, era păcat s-ajungă pe colţii unui hoţ tînăr care-şi poate câştiga cinstit.

Făcu semn cu felinarul într-alt chip şi ochiul fosforescent nu se stinse, îi urmări neclintit pînă pieriră după o cotitură.

Gestul lui Nabu nu-i miră pe însoţitorii săi. E şi firesc, judecară, ca Nabu să fie în înţelegere cu fiarele. Le părea numai cumplit de rău că nu-şi însuşiseră traista la timp. Noaptea curgea la nesfîrşit, alţi ochi aprinşi apărură, perechi, pe creste, şi ei se cutremurară la gîndul că merg tăcuţi printre fiare.

Intraseră de mult în pădure. Se cunoştea asta după pietrele drumului, mai domoale, şi după calul care scîncea uşor, aşa cum face cînd trece pe sub frunze. De sus, de unde trebuiau să fie bolţile pădurii, pătrundeau acum nişte dîre subţiri, piezişe şi luminoase. În ele licăreau încet, cum s-ar scălda, păianjeni suri zvîcnind de răcoare. Abia cînd înainte li se desfăşură orbitor primul sat, înţeleseră că soarele era de mult sus şi că noaptea prin care trecuseră fusese noaptea surdă şi veşnică a pădurii.

În satul, mărunt, fără nume, Nabu lăsă calul,]nchirie o căruţă, mută în ea desagii şi porniră la trap, el în faţă, la hăţuri,

ei în urmă, pe o sarcină de fîn, spre oraşul care, din moment ce ziua era atît de largă, trebuia să nu fie departe.

Traseră în tîrgul de vite, în mijlocul vacarmului scînteietor, aşezară braţul de fîn sub boturile cailor şi, după o privire rotitoare de recunoaştere, îşi începură lucrul.

Spre stupefacţia celor doi cutezători, măgar în limbajul de stînă însemna într-adevăr măgar, pentru că Nabu şi cumpără pe loc unul, supus şi înţelept, pe care ei din primul moment îl urîră. Ziua nu promitea nimic bun şi deznădejdea lor nu se putea asemăna cu a nimănui. Hotărîră ca Tino, necunoscut de nimeni în tot oraşul, să însoţească pe Nabu la celelalte cumpărături, reţinîndu-i fiecare mişcare, în timp ce Jerry, localnic renegat, putînd fi identificat de ultimul locuitor al urbei şi deferit familiei îngrijorate de soarta lui, era condamnat să stea în coşul căruţei, cu misiunea de a observa ce se petrece prin apropiere.

După vreo oră, Tino îşi găsi prietenul la post, înfăşurat ca un misionar arab în poclăzi şi desagi, cu o pereche de mustăţi fioroase, zugrăvite cu smoală de la butucul roţii, sub nas.

— Aşa te vreau, bătrîne pirat zise el, mă încearcă amarnice remuşcări că nu ţi-am adus o lulea pe care vîrsta ta roasă de patimi o doreşte cu ardoare.

— Complimentele le primesc peste o jumătate de oră, îşi încercă Jerry treptele joase ale vocii. Relatează-mi cît mai concis ce face păcătosul Nabu.

— Şi-a cumpărat toată lista întocmită de bătrînul fachir. Poţi vegeta liniştit, n-a scăpat nici un articol.

— Cred şi eu, în prezenţa ta. Abia acum îşi poate desfăşura mîrşăviile în voie. Cine dracu te-a pus să-l părăseşti?

— Ţi-am spus că s-a aprovizionat cu de toate. Ce-ar fi trebuit să-i fac? Hai, dă-mi o idee pînă nu-i prea tîrziu.

— Şi sare a luat!

— Şi.

— Sare adevărată? Eşti sigur că nu era la mijloc o soluţie otrăvitoare?

— Am gustat-o, Jerry, şi uite că trăiesc şi-mi pierd cea mai frumoasă perioadă a vieţii conversînd cu tine.

— Acum unde e?

— Într-o sordidă grădină de vară. Soarbe bere caldă cu spumă.

— Şi tu-l laşi tocmai în clipa în care şi-a încheiat , afacerile

de circumstanţă şi cînd trece, nu mă îndoiesc de asta ca de sfîntul soare ce ne e martor, la combinaţiile lui murdare?

— Bine, mă, cap de elefant pensionar, ce era să fac, să mă aşez alături şi să comand un whisky. Cred că aşa zisul oraş care a împodobit omenirea cu tine nu posedă acest sort indispensabil oricărei povestiri poliţiste.

— Cu cine era? N-ai avut minima curiozitate pe care o poate poseda şi un şoarece domestic să vezi cu cine-şi ciocneşte halba?

— Cu un vînător, Jerry, ieşi-ţi din agitaţie. Sau aşa ceva. Un tip cam de vîrsta lui, poate trei-patru ani mai mult sau mai puţin, pantaloni kaki caracteristici, bluză indescriptibilă ca fazon şi culoare, jegoasă în orice caz, armă cu două ţevi.

— Vînătorul de vulturi, nenorocitule, fugi şi cîrpeşte-te la masa lor!

— Nu mi-a scăpat varianta. După asidui cercetări, s-a arătat, din păcate, fără barbă.

— Fugi, Tino! Mă mir că te mai văd în ochi. Barba, după tine, e un semn de întrebare cînd toate celelalte coincid? Inspiră-te şi tu de la mustăţile mele care mi-au crescut abia după plecarea voastră.

— Uite ce e, Jerry, am de lucru şi nu mă plictisi în momentele de inspiraţie. Termin şi mă duc, te asigur că n-am venit să te păzesc. Ştiu că nu te ia nimeni. Dacă nu-ţi confecţionai mustăţi, poate te confunda cineva cu acest nesuferit urecheat. Aşa, orice speranţe s-au năruit pe veşnicie. Dar zău, am de lucru.

Tino se instala comod în căruţă şi scoase cinci ilustrate. Vederile înfăţişau perspective banale din oraş. Una singură purta această insinuantă explicaţie: „MASIVUL RETEZAT — Valea Galeşului” . Începu să redacteze. Textele, cît se poate mai telegrafice, arătau cam astfel:

„Astăzi a fost o zi minunată. Am fost la ştrand şi ne-am bălăcit toată ziua. Am constatat că sînt cel mai bun înotător din acest fermecător orăşel”.

„Dragă mamă, azi a plouat „cu găleata”, cum se spune aici. Am stat toată ziua în casă şi am făcut lectură particulară. Colegul meu are o bibliotecă destul de frumoasă, cu opere pe care le vom studia anul viitor”.

„Azi, fiind duminică, am fost la meci. O întîlnire amicală

între două echipe din campionatul judeţean. Cei cu care am ţinut noi (am strigat pînă am răguşit) au cîştigat cu 2:0”.

Şi aşa mai departe.

— Şi cu asta crezi că i-ai liniştit pe nenorociţii tăi părinţi, formulă Jerry concluzia la sfîrşitul lecturii. Poştaşul o să le ducă pe toate deodată şi maică-ta le va citi la intervale de cîteva zile, ca să-şi dozeze emoţiile!... De altfel, inventivitatea ta, Tino, a fost cea care m-a uimit întotdeauna şi văd că nu şi-a pierdut din intensitate nici pînă-n zilele noastre.

— Vor pleca din trei în trei zile, Jerry, împotriva previziunilor tale. Se va găsi cineva să le introducă în cutia poştală la termenele corespunzătoare.

Tino privi cercetător în jur. O fetiţă subţire şi decolorată scria ceva cu cărbune pe gardul de scînduri ce împrejmuia tîrgul de vite.

— Şi aşa n-aveam nici un personaj feminin în toată aventura noastră, spuse el. Noi doi sîntem nişte vajnici bărbaţi. Nabu şi baciul coţcar cel puţin ca sex ni se aseamănă. Vînătorul de vulturi şi spinul, la fel. Bănuiesc că şi solomonarul care se bălăceşte în iezerul Bistrei, cel puţin cînd înoată, nu poartă fustă. Cam prea severă — toată distribuţia aventurii. E timpul să angajăm aici şi o fiinţă fragilă, delicată, înzestrată cu sensibilitate şi poezie. Şi ce rol mai potrivit îi putem încredinţa unei femei decît să expedieze scrisori omenirii! Scrisori mincinoase, dar care potolesc sufletele zbuciumate...

Se îndreptă spre fetiţă, îi înmînă ilustratele şi îi dete instrucţiunile necesare. La întoarcere, Jerry îl întîmpină:

— Nu ştiu dacă opera ta epistolară a căzut în cele mai indicate mîini!

Priviră spre fetiţa care continua să deseneze. Ultima figură realizată era un cap rotund şi chel care-i privea batjocoritor.

— Spînul! exclamă Tino. Pe reuşita expediţiei noastre că personajul feminin ştie întotdeauna ceva în plus!

Şi fără să-şi mai ia rămas bun, alergă spre grădina de vară.

16

Rămas singur, Jerry continua să ţină sub cea mai strictă supraveghere tîrgul de vite. Prin faţa lui, uneori în apropiere de doar cîţiva paşi, trecură în repetate rînduri figuri cunoscute, odată şi un vecin, cu care prilej din toată faţa lui pistruiată nu mai rămaseră expuse decît fioroasele mustăţi. Pînă la acea oră,

deşi vechi locuitor al oraşului, îndeletnicirile nu-l aduseseră decît tangenţial în contact cu această parte a localităţii. Abia acum, obligat de misiunea sa, putea observa totul cu mare atenţie.

Haosul din jur era frumos ca o înjunghiere. Guiţături ascuţite pînă la istovire, mugete profunde, behăituri sfîşietoare, nechezaturi dispuse în cascade, toate executate perfect, se îmbinau într-un spectacol muzical, care punea auzul la grele încercări. Ceea ce-i atrase însă cu deosebire luarea-aminte fu un aspect cu totul inedit şi, la prima vedere, inexplicabil al panoramei: în rîul Galbena, care limita dintr-o parte maidanul, cîţiva indivizi echipaţi de sărbătoare înotau de zor. Alţii, la fel de cochet îmbrăcaţi, cu haine negre şi cravate din care apa şiroia cumplit, abia ieşiţi din scaldă, stăteau întinşi la soare pe malul rîuluî ca la plajă. Abia mai tîrziu îşi lămuri ciudăţenia.

Cumpărătorii de cai supuneau animalele în discuţie celor mai variate încercări: le băteau cu palma pe şoldurile rotunjite să vadă cum sună, le puneau să sară în două picioare, le încălecau şi executau astfel cu ele adevărate curse pentru a le deosebi virtuţile de defecte, din care şi patrupedele posedă aproape atîtea ca şi oamenii. Exista, între alţii, o minunăţie de trăpaş de vreo doi ani, pe cît de superb, pe atît de nărăvaş. Frumuseţea lui sănătoasă ca şi nemărginita ambiţie omenească adunau în jurul său un ciorchine de amatori, toţi dornici să intre în stăpînirea lui. Bătăile obişnuite cu palma şi salturile de rigoare, tînărul armăsar le suferea cu o oarecare indiferenţă, dar cum venea proba călăriei şi cum ajungea în apropierea rîului, făcea un salt periculos şi de fiecare dată arunca fără greş pe călăreţ în mijlocul apei. Jerry tocmai urmărea amuzat, dar şi cu emoţie o astfel de încercare. Omul fu azvîrlit în Galbena unde începu să înoate printre ceilalţi concurenţi ce avuseseră acelaşi destin cu cîteva minute mai înainte, după care, ajuns la mal, ieşi şi se lungi alături de antecesori spre uscare la soare. Erau acum vreo nouăsprezece corpuri întinse la plajă, aliniate frumos, fiecare împrăştiind în jurul său cîte o baltă considerabilă din îmbrăcămintea puternic îmbibată. Rîul fiind încet şi mîlos, unul scoase dintr-un buzunar o broască cu care ţinti exact în bulboana unde fusese şi el aruncat la fel de nemilos. Iar şirul celor culcaţi ameninţa să se întindă mereu, pînă spre străzile animate ale oraşului.

Pe lîngă tălpile cetăţenilor întinşi pe jos, uzi leoarcă şi

expuşi la soare, se perinda un convoi nesfîrşit de curioşi, marea majoritate femei, care se opreau în dreptul fiecăruia, îl priveau cîteva clipe şi porneau încet mai departe. Uzii lungiţi primeau defilarea greoaie a acestui convoi aproape mortuar cu cea mai deplină nepăsare, nemişcaţi, cu ochii închişi, bucurîndu-se de razele binefăcătoare ale soarelui. Jerry înţelese curînd că pelerinajul nu e cu totul gratuit, femeile tinere sau mai scăpătate îşi căutau bărbaţii şi amanţii rătăciţi prin tîrg, pentru că din cînd în cînd cîte una îl descoperea pe nenorocit şi atunci lansa un vaier sfîşietor de te apuca jalea:

— Nu ţi-am spus şi nu m-am rugat de tine să te lecui de comedii!... Şi uite unde-mi zaci, vai de capul tău, de ce mai eşti tu bun acuma pînă la noapte!...

Cel vizat clipea de cîteva ori din ochi, se scutura de frig şi încremenea apoi în blîndeţea acelui soare şugubăţ de tîrg.

Toate astea n-ar fi însemnat însă nimic dacă în şirul neîntrerupt al vizitatorilor (numărul muraţilor se ridicase la douăzeci şi şase) nu s-ar fi intercalat un individ ceva mai aparte, mai mult scund decît mijlociu, puţin şchiop, cu o faţă gălbuie brăzdată ca o mască şi căruia o tichie caraghioasă nu-i putea nega lipsa de păr pe suprafaţa craniului,

— Spînul! urlă Jerry în gînd. Nu putea să nu recunoască în figura sinistrului tîrgoveţ faţa văzută o singura clipă în zarea focului de la stînă, dar pe care ar fi identificat-o oricînd pipăind-o chiar pe întuneric. Caută pe cineva, deduse el. L-a căutat prin tot oraşul şi nu i-a mai rămas de verificat decît grupul ud întins la soare. Vom vedea noi cu cine are întîlnire gălbejitul chilug!...

Tichia cu totul originală a personajului făcea posibilă urmărirea acestuia cu destulă uşurinţă. Se deplasa încet, o dată cu întregul convoi, şi abia cînd epuiză şi expoziţia celor uzi, la capătul dinspre oraş al şirului, se opri cîteva clipe rămînînd în cumpănă. Nu o apucă spre centru, aşa cum făceau cei mai mulţi ieşiţi din rîndul mişcător, ci se întoarse spre partea unde se găsea Jerry. Pe măsură ce se apropia, faţa lui exprima tot mai distinct nemulţumirea că cel urmărit nu fusese aflat. Deşi nu se auzea rostind nimic, figura lui arăta ca o îngrozitoare înjurătură galbenă.

Se duse ţintă la un camion acoperit cu prelată, parcat chiar lîngă căruţa lui Jerry, intră în cabină, ca peste scurt timp să reapară şi să o ia cu manile în buzunare, compunîndu-şi o

expresie nepăsătoare. spre oraş.

La vederea prăzii atît de apropiate, Jerry abia se putu abţine să nu-şi părăsească ascunzătoarea şi să se înfiinţeze pe urmele traficantului de vase preţioase. Asta ar fi însemnat, însă, cu cea mai mare siguranţă, înainte de prinderea bandei, arestarea lui Jerry însuşi de către părinţii săi, care, fără îndoială, umblau în acele momente prin tîrg. Tot ce putu face fu să-i acorde prietenului său Tino o perspicacitate egală cu a lui spre a-l putea recunoaşte pe suspect atunci cînd acesta va apare între complicii lui la grădina de vară.

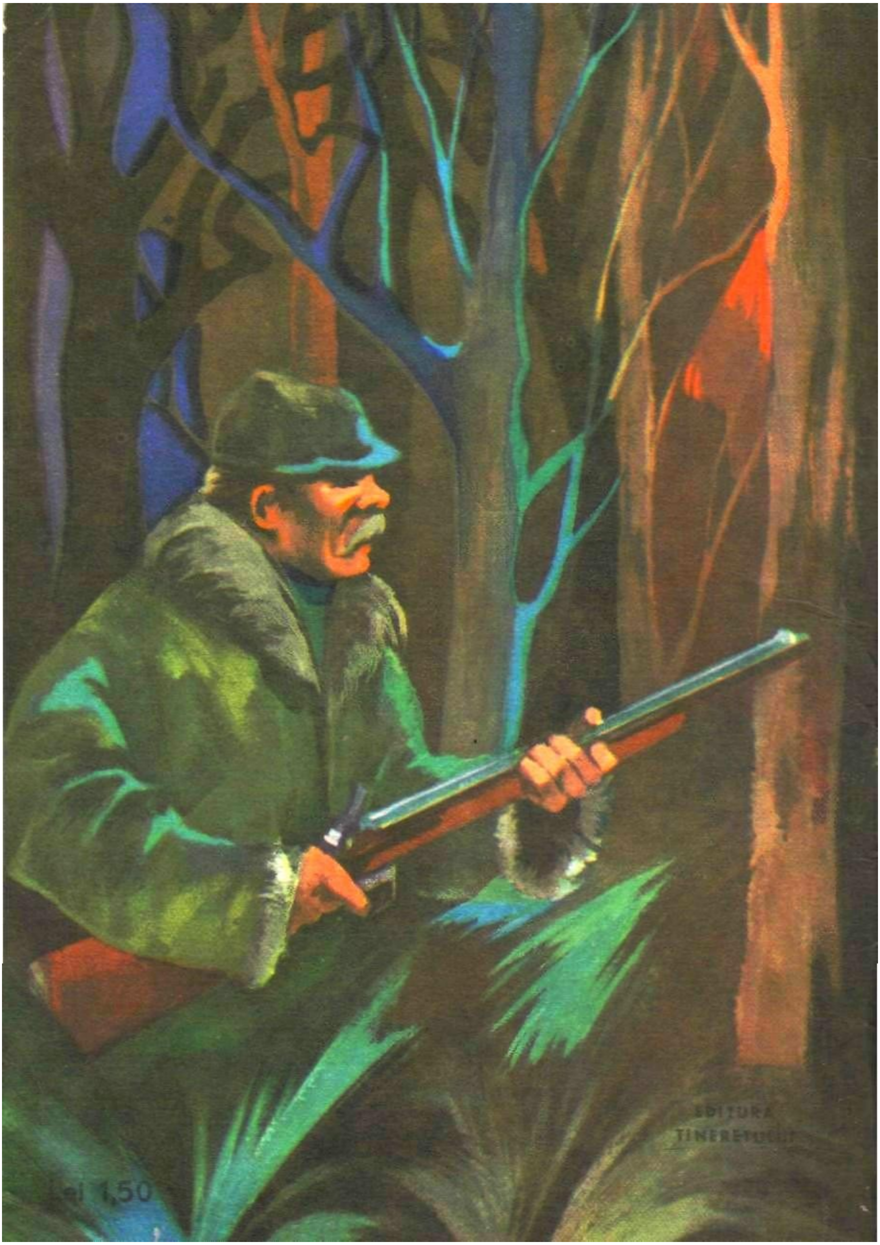
EDITURA
TINERETULUI
Lei 1,50